

KISS BENEDEK

A nagy behemót

Nyammog húsomon az Ídő,
 a Nagy Behemót.
 Olyan szörnyű e nyammogás.
 Csavargatom a rádiót,
 jó híreket várok folyton,
 de csak a szemete jön,
 visszaköszönnek a dolgok,
 a mindenség salakja visszaköszön.
 Soha ennyi elégiát,
 soha ennyi limlomot.
 Mintha elfonnyadtak volna
 mind a liliomok.
 Mintha az Isten azt akarná,
 gebedjünk meg világában!
 Zümmögnek a számítógépek.
 Ennyi senkit még sohasem láttam.
 S a jövő, az új hajtások?
 Csak bele a szennybe, lányok, fiúk!
 Repedezik a kő, az aszfalt,
 hajrá, vár a végtelen sehova-út!
 A káosz előnti a világot,
 minden az idegbajt harsogja.
 Megbolondulnak állatok, virágok,
 az élet a Nagy Behemót foglya.

Sokat szerettem

Szerettem az őszi esőt. S a tavaszt.
 S mikor a nyárban vadrózsa virít.

Szerettem a halált, ha nem halálos.
 Szerettem a város fölverte káoszt.

Szerettem a rendet, a pohár ásványvizet.
 Szerettem a bort, a sört, módjával mindegyiket.

Szerettem kis családom, gubancaival együtt.
 Szerettem, ami jött, vártam, ami nem jött.

Ó, mennyi mindent szerettem, a vén bérházat,
 Ne mondjátok, hogy nem volt bennem alázat,

Szerettem a postást s a muskátli-füzéereket,
 az éjszakákat, a négyszögre mért eget,

szerettelek én téged, életem, mi kijutott,
 szerettem a madárcsivigós virradatot
 e nagy világegyetemben –
 hát ti is békén viseljétek el engem.